

О ПРИПРЕМАЊУ ЧЛАНКА ЗА ШТАМПУ¹

Уобичајни чланак у часопису намењен је специјалистима и лицима њима сличног ранга који ће највероватније бити његови читаоци. Ваше би било да укратко изложите шта је добро у ономе што сте радили и зашто је оно добро. Избегавајте опсежне прегледе познатих резултата и смањујте уводе у приказима ваших главних резултата.

Постоји више добрих начина за припрему чланка а они се могу научити проучавањем чланака бољих аутора. Следеће сугестије износе стандардни прихватљив стил. Одаберите наслов који ће помоћи читаоцу да чланак смести у свет математике. Бескористан наслов је: *О неким применама теореме ...* Дobar наслов садржи неколико добро познатих кључних речи, на пример: *Алгебарска решења линеарних парцијалних диференцијалних једначина*. Учините наслов што је могуће информативнијим, али клоните се преопширности и избегавајте средњовековну праксу стављања наслова који служи као бомбасти оглас. Наслов који садржи више од десет до дванаест речи вероватно ће бити погрешно преписан, погрешно цитиран, изопачен и проклињан.

Први пасус увода требало би да буде разумљив ма коме математичару као и да укаже на локацију предмета излагања. Најважнија сврха увода је да пружи у општим цртама преглед главних резултата. Ово би требало учинити што је могуће пре, мада је неки пут добро да се то то изнесе у једном претходном резимеу. У преосталом делу увода може се дискутовати о везама са другим резултатима.

Неки пут је корисно пропратити увод краћим поглављем у коме се уводе ознаке и упућује на стандардне изворе за основне појмове и резултате. Нормално би ово поглавље требало да буде краће од једне странице. Неки аутори уносе ове информације ненаметљиво у своје уводе избегавајући на тај начин досадно поглавље.

Следеће поглавље требало би да садржи приказ једног или више главних резултата. Правило да исказ теореме треба да претходи доказу исто тако добро се примењује и на главне резултате.

¹ Одломак из упутства за ауторе који је објављен у часопису: *Bulletin of the American Mathematical Society*

Обично је лоша пракса да се избегавање главног резултата одложи све док низ парцијалних резултата не учини његов доказ тривијалним. Читалац жели да зна циљ према коме га воде и важност сваког поглавља онда када га чита. Ако је доказ главне теореме дуг, њено излагање може да буде праћено скицираним доказом и позивањем на накнадна поглавља за доказе различитих делова.

Изоставите свако рутинерско рачунање (тј. оно које не зависи од неочекиваних трикова). Једино означите од чега сте пошли, опишите поступак и изнесите крајњи резултат.

Добра истраживачка пракса је анализирање доказа разбијајући га у низ узастопних лема од којих се свака исказана са максимумом уопштености. Обично је лоша пракса настојати да се таква анализа публикује, пошто ће вероватно да буде дуга и незанимљива. Читалац жели да види пут којим се иде, а не да га испитује помоћу микроскопа. Део доказа заслужује да се издвоји као лема, ако се доцније најмање два пута употреби.

Апсурдно је тражити да неформално "ми" нема своје место у математичком излагању, иако је ово мишљење донекле прихваћено. С тога је формалност подесна у исказу теореме. У оним деловима текста који се штампају курсивом, са разлогом, не би требало дозволити немарно изражавање.

Важно је да се рукопис откуца са довољним проредом и са довољним маргинама на обе стране (3 cm). Проред омогућује јасно издвајање доњих и горњих индекса, а исто тако дозвољава директно уношење промена изнад прецртаног дела приликом коректуре. Маргине допуштају рецензентима да напишу поруке, примедбе, предлоге ... аутору.

Требало би да писац посебно посвети пажњу и размисли о постављању симбола. Подвалчење наслова поглавља и исказа теорема, лема и закључака је веома важан посао, који тражи доследност.

Писац би требало да поднесе рукопис потпуно спреман за штампу.